

РЕШЕНИЕ

№ 3177

гр. София, 19.10.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав, в публично заседание на 21.09.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова, като разгледа дело номер **2770** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124, ал.1 от Закона за държавния служител (ЗДСл) във връзка с чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба В. № 7206 от 09.04.2010 г. по описа на Административен съд – С. град, подадена от П. О. Г., ЕГН *6, живущ гр. С., Б. Е. и Х. Г. № 72, В. А, .3, А. 7 на длъжност началник отдел “Контрол на производството” при Изпълнителна агенция по лекарствата срещу Заповед № ДСл – 10 – 231 от 01.04.2010 г., издадена от И. Д. на И., с която му е наложено дисциплинарно наказание “Порицание” считано от деня на връчването ѝ.

Жалбоподателят сочи, че обжалваният от него административен акт е незаконосъобразен, поради нарушения на материалния закон и процесуалните правила. Позовава се, че е нарушена нормата на чл. 93 от ЗДСл, като нарушението се изразява в неизслушването му от дисциплинарно наказващия орган, както и че до него не е отправяна покана в тази връзка. По тези съображения намира, че е накърнено правото му на предварителна защита, преди налагане на дисциплинарното наказание, тъй като правото му да даде обяснения съставлява част от правото на защита на служителя. Излага подробни съображения по същество на спора. В хода на съдебното производство редовно призован, се представлява от адв. Г от САК, който поддържа жалбата, предлага да се отмени оспорената заповед и претендира сторените разноси по делото.

Ответникът – И. Д. на Изпълнителна агенция за лекарствата, редовно призован не се явява и не се представлява.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството по наложеното наказание е свързано с издаването на Доклад от комисия, определена със Заповед № А-10-135/23.02.2010 г., която е установила, че процедурата за издаване на разрешение за внос по заявление В. № 893/06.02.2009 г. от “РУЕЛ 2000” ООД, е спирана многократно поради различни несъответствия и непълноти в представената документация. Същата поетапно е допълвана с изискваните документи. Установено е, че в преписката по посоченото заявление липсва становище на отдел “Добра производствена практика”, съдържащо цялостна оценка на документацията, тъй като е в процес на оценяване. В доклада изрично е посочено, че съгласно чл. 164, ал.1 от Закона за лекарствените препарати в хуманната медицина (ЗЛПХМ) изпълнителният Д. на И. издава разрешение за внос в срок 30 дни от датата на подаване на заявление по чл. 162 или мотивирано отказва. По тези съображения е прието, че нормативно не е предвидена възможност за спиране на срока за произнасяне на административния орган. Направена е препоръка, ръководеният от жалбоподателя отдел да изготви в най-кратък срок оценка на цялата постъпила в агенцията документация от “РУЕЛ 2000” ООД и да се представи на И. Д. предложение за издаване на разрешение за внос или мотивиран отказ.

Този доклад е връчен на 17.03.2010 г. на А Й. С резолюция върху него е отбелязано, че в срок до 25.03.2010 г. следва да се подготви съответното решение. С докладна записка с изх. № 2264 от 25.03.2010 г., адресирана до директора на дирекция “Контрол на лекарствените продукти”, подписана от жалбоподателя е изпратено решение по заявление с В. № 893/06.02.2009 г. Становище № ЕС 1568/25.03.2010 г. на младши инспектор А Й и съгласувано от него. С докладната се прави предложение да се изготви необходимото решение въз основа на становището и след съгласуване с юрист. С резолюция от същата датата, поставена върху докладната записка е посочено, че от П. Г. не е изпълнено разпореждането на И. Д. в срок, а именно няма решение, с което на основание чл. 164, ал.1 от ЗЛПХИ следва в 30 дневен срок директорът на издаде разрешение или мотивиран отказ. Посочено е, че жалбоподателят е следвало да представи проект на едно от двете решения, тъй като това е негово задължение. Отбелязано е, че предложените решения за ново “писмо” или прекратяване са незаконосъобразни, защото в специалния закон липсва основание за това.

В хода на съдебното производство като доказателства по делото са приети представените с жалбата писмени доказателства. Административната преписка е депозирана по адм. дело № 2899/2010 г. по описа на съда, I отделение, 15 състав и е приета по настоящето дело. С разпореждане от 13.04.2010 г. на съдията докладчик по делото е изисквана административната преписка в цялост от ответника по делото. Последният с писмо изх. № 2586 от 19.04.2010 г. е

отговорил, че цялата административна преписка е изпратена на основание чл. 152, ал.2 от АПК в Административен съд – С. град. Към това писмо е приложено заверено копие от писмо изх. № 2586/14.04.2010 г., с което е изпратена жалбата на П. Г. в Административен съд – С. град където е образувано цитираното дело по описа на 15 състав. С определенията за насрочване на делото в открито съдебно заседание е разпределена доказателствената тежест на страните.

При така установената фактическа обстановка Административен съд – С. град направи следните правно изводи:

Видно от данните по делото оспорената заповед е издадена на 01.04.2010 г., като жалбата до Административен съд – С. град е депозирана по настоящето производство направо до съда с В. № 7206 от 09.04.2010 г., поради което същата е подадена в срок, независимо че по делото липсват данни за датата на нейното връчване, от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 168, ал.1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основание по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно – производствените правила и материално – правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – изпълнителният Д. на Изпълнителна агенция за лекарствата. Съгласно чл. 97, ал.1 от ЗДСл дисциплинарното наказание се налага от органа по назначаването с административен акт, който се издава в писмена форма и трябва да съдържа правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. Жалбоподателят е назначен на длъжност по служебно правоотношение със заповед на директора на агенцията. Следователно, по силата на визираната правна норма изпълнителният Д. в качеството му на орган по назначаването е компетентен да налага дисциплинарни наказания на държавните служители в ръководеното от него ведомство.

Спазена е и установената в чл. 97, ал.1 от ЗДСл писмена форма на акта за налагане на дисциплинарно наказание, като в него изрично е посочено правното основание чл. 89, ал.1 и ал.2, т.1 и т.2 от ЗДСл, но не е посочен неговия срок.

При издаване на обжалвания административен акт са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, изразяващи се в неизпълнение на чл. 93, ал. 1 ЗДСл. Тази норма предвижда, че дисциплинарно-наказващият орган е длъжен, преди да наложи дисциплинарно наказание, да изслуша държавния служител, да му даде срок за писмени обяснения, да събере и оцени посочените от него доказателства. Тази съвкупност от задължителния, императивно установени процедурни действия, представляват част от производството по налагане на дисциплинарните наказания. Неизпълнението им е самостоятелно основание за отмяна на акта за

налагането му, без да се разглежда спорът по същество - чл. 93, ал. 2 от ЗДСл.

В приложената административна преписка липсват каквито и да било доказателства, че преди да издаде обжалваната заповед, изпълнителният Д. на И. е изпълнил задължението си да изслуша държавния служител. Константната е практиката по този въпрос, в смисъл на кумулативност на изискването - и за изслушване на държавния служител и за приемане на писмените му обяснения. В закона не са указани формата и начинът за изпълнението на това задължение. Това е предоставено на преценката на наказващия орган. В тази връзка е и разпоредбата на чл. 93, ал. 3 ЗДСл, водеща до необходимостта от доказване по надлежен ред на непроведено изслушване по вина на служителя. По делото не се представени данни за отправена покана за изслушване или протокол от проведена по този повод беседа, подписан от двете страни, или протокол за неявяването на държавния служител за провеждане на такава, с подписи на двама свидетели. Двете законови възможности са предоставени на служителя и той може или не да се възползва от тях, но и двете следва да му бъдат осигурени от страна на административния орган.

По тези съображения и с оглед допуснатото процесуално нарушение, което не може да бъде saniрано с отправената покана за депозиране на писмено становище, съдът следва да отмени заповедта. Извеждането в самостоятелна процесуална разпоредба на резултата - (отмяна на наказанието), от неизпълнението на задължението за изслушване на служителя или необсъждане на възраженията му, говори красноречиво за целта на законодателя - максимална защита преди санкциониране, обективност и справедливост при налагането на наказанията.

След като дисциплинарно наказващият орган не е изслушал държавния служител, съгласно чл. 93, ал. 2 от ЗДСл съдът "отменя" дисциплинарното наказание, без да разглежда спора по същество. Вписаните в служебната книжка последици от отменения акт следва да бъдат заличени служебно - чл. 123, ал. 1 ЗДСл.

Независимо от дадените указания на ответника по делото да представи административната преписка по издаване на обжалваната заповед, не са депозираны доказателства, от които да е видно, че е спазена нормата на чл. 91, ал.1 от ЗДСЛ при определяне на вида и размера на дисциплинарното наказание, като са взети предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици за държавната служба или за гражданите, формата на вината на държавния служител, обстоятелствата, при които е извършено нарушението, цялостното служебно поведение на служителя. В тази връзка следва изрично да се отбележи, че наложеното наказание на П. О. е за нарушение на чл. 164 от Закона за лекарствените продукти в хуманната медицина (ЗЛПХМ), който предвижда, че е задължение на И. Д. на агенцията да издава в 30 дневен срок от подаване на заявление по чл. 162 от ЗЛПХМ трябва да издаде решение за внос или да направи мотивиран отказ. Законът в чл. 164, ал.4 е предвидил, че това разрешително е безсрочно, поради което е обосновано да се извършва от

ръководителя на администрацията. Съпоставена тази законова норма и длъжностната характеристика на заеманата от жалбоподателя длъжност е видно, че за нея не е вменено издаването на решенията за внос. Напротив той има задължение да разпределя същите между служителите за изпълнение в 90 дневен срок от тяхното подаване между служителите в ръководения от него отдел.

По отношение на наведените доводи, че в обжалваната заповед не са изписани трите имена на органа по назначаване, съдът намира същото за неоснователно, тъй като дори и с изписването на личното и фамилно име той е достатъчно ясно индивидуализиран.

По тези съображения настоящия съдебен състав намира, че жалбата на П. О. Г. за основателна по посочените основания и следователно да се отмени обжалваната Заповед № ДСл -10-231 от 01.04.2010 г. на И. Д. на И..

С оглед изхода на спора и направеното от процесуалния представител на жалбоподателя, на основание чл. 143 от АПК и чл. 7, ал.1, т.4 вр. чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и след като взе предвид фактичката и правна сложност на делото, липсата на материален интерес, настоящия съдебен състав намира, че ответникът следва да бъде осъден да заплати на П. Г. сумата в размер на 150 (сто и петдесет) лева, възнаграждение за един адвокат.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2, предл. 2 от АПК, Административен съд – С. град, I отделение, 8 – ми състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № ДСл -10-231 от 01.04.2010 г. на И. Д. на Изпълнителна агенция по лекарствата.

ОСЪЖДА И. Д. на Изпълнителна агенция по лекарствата да заплати сторените разноски от П. О. Г. в размер на 150 (сто и петдесет) лева от бюджета на юридическото лице, което представлява.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението на страните и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: